

ВАСИЛЬ
БУДЕННИЙ

ШЛЯХАМИ

ОСЯЯННЯ

поетичний збірник

Василь БУДЕННИЙ

ШЛЯХАМИ ОСЯЯННЯ

поетичний збірник

Чернігів
2001

ББК 84-4. Укр
Б90

Буденний В.Й.

Б90 **Шляхами осяяння: поетичний збірник.** —
Чернігів, ДКП РВВ, 2001. — 32 с.

ISBN 966-533-095-0

Нова збірка – нові поезії, але проблеми, котрі піднімає в них відомий український поет Василь Буденний лишаються тими, що й у попередніх десяти книгах – проблеми життя у різноаспектових його проявах.

ISBN 966-533-095-0

© Буденний В.Й., 2001

Підписано до друку 25.11.2001 р. Формат 84x108 1/32. Друк офсетний
Ум. друк арк. 1,0. Зам. №
Редакційно-видавничий відділ ЧДПУ ім. Т.Г.Шевченка,
14038, м. Чернігів, вул. Гетьмана Полуботка, 53. E-mail: epd@chsru.edu.ua

* * *

На окриллі, на підкрилку, на крилі,
Лиш би тільки, боронь Бог, не на мітлі.
Лиш би тільки, боронь Бог, не шкандибать,
І не повзять, й не скрадатися, мов тать.
Не багато в тебе, Господи, прошу –
Лиш знічев'я б не стоптати споришу...
На окриллі, на підкрилку, на крилі –
Лиш небесно, щоб торкатися землі.

Це бажання, чи це кредо, чи це хіть?!
Ой нелегко власну душу зрозуміть.

* * *

На крилі з невижатої ниви,
На крилі із нездійснених мрій
Прилетіла карооким дивом
Й засвітилась у душі моїй.

І крім Бога, хто про тебе знає,
Що ти важиш у моїм житті,
Не прошу любові я навзасм,
А прошу хоч ще раз прилетіть.

Щоб до тебе поглядом торкнутись,
Приголубить подумки вуста,
Бо без тебе змеркне світ в задусі...
Мила Музо, що й в гріху – свята.

* * *

Душа сьогодні розкошує,
Впилася почуттям душа,
Примарне майбуття малює,
А за душею ж ні гроша.

А їй байдуже, -- боса, гола,
Голодна в холоді й співа,
Та ще й регочеться з неолі,
Мовляв, а я ж таки жива!

* * *

Вінець терновий і тернистий світ,
Тернистий шлях й тернисте слово.
Господь Собі і нам вготовив,
Щоб ми у Нім змогли прозріть.

Подібні до робочих бджіл,
Пилок збираєм з Його квіту
Й, любов'ю Божою зігріті,
Не пошкодуємо власних сил,

Щоб, справді, медоносний збір
Був людству щедрим і поживним,
Щоб кожен в слові став щасливим
Й любов'ю просвітлішав зір.

* * *

Вщерть наповнений, по вінця
Я любов'ю до землі,
Бачу Всесвіт у росинці,
Бачу велич і в малім.

Відчуваю пульс Галактик,
Навіть їх серцебиття:
Біоритми, біотакти –
Те, що просто звем – життя.

Відчуваю Божу милість,
Що Собою живить все.
Це ж Його небесна сила
Й нас у Просторі несе.

В цій одвічній коловерті
Переходим в щось нове,
Бо немає в Бога смерті,
Все, що в Нім, то все – живе!

* * *

Поза часом в просторі як є
Дні пливуть невпинними струмками
І впадають в невідь разом з нами,
Звідки кожен п'є життя своє.

Суцього відвічна коловерть,
Де нема поняття навіть смерті.
Всесвіту Божественна відвертість
Мудрістю наповнена ущерть.

Кожен атом чи нейрон, чи ген
Має власну нішу чи орбіту,
В єдності несуть собою світло,
Щоб ставало видно все, як вдень.

Форм нових шука єдиний зміст,
Що вінча собою Божу славу.
Все в довкіллі та й довкілля навіть —
Це з розчини Божої заміс.

* * *

Він поза простором і часом
Бо Сам Він – Простір є і Час.
Він – Світло, що повік не гасне
Й хто в Нім – ніхто ще не погас.

Він руха все, бо Сам Він в русі:
Наш Вседержитель і Творець.
Отець і Син в Святому Дусі,
Першопочаток і Кінець.

Своїм єством Він все формує,
Себе в довкіллі роздає,
І не на марне, не на все,
Бо все Йому ж верта як є.

Його у всьому воля й задум,
Ним подароване ж буття.
Без Бога всі ми безпорадні
І прокляті без прокляття.

* * *

У якому б не бути нам світі,
До яких не летіти б зірок,
Все наге перед Ним і відкрите –
Кожна думка, що в нас, кожен крок.

Тож облишмо всезнайства гординю,
Бо дається від Бога нам те,
Щоб до Нього у вірі долинуть
Й осягнуть Його Ймення святе.

Йй горе тим, що не можуть відчутти
Його волі, що в кожному із нас.
Так й протопчуться на перепутті,
В бездуховний впадаючи сказ.

* * *

Як не крути, а визнать мушу,
Розкривши свій в собі секрет,
Десь в глибині готую душу
В незвіданий допоки лет.

Важкі набутки із собою
Таки їй доведеться взять,
Бо не одне добро лиш коїв, —
На ній гріхів моїх печать:

Когось знічев'я десь образив,
В оману десь когось завів.
Чи й сам себе довів до сказу
І відцурався власних слів.

Всього було... Молюсь і каюсь,
Й чиню, щоб більше не було,
Щоб у мені олоднів Каїн
Й зміцніло Авеля крило.

Щоби душа моя щемлива
В покуті йшла на Божий суд,
Я на землі плекаю жниво,
Ось тільки чи достатній труд.

* * *

Світ зітканий із поетичних рим,
Гармонія довкіл у всім панує:
В росинці Всесвіт сам себе вінчує,
Бо Дух Господній пломенить у нім.

І лиш людина на святій землі,
Мов навіжена у своїй гордині.
І від того з народження вже гине,
Та не зважа на власні вчинки злі.

Планету обпаплюживши свою,
Засмічує уже космічні далі,
Та і цього здається їй замало –
Самого Бога виклика на прю.

Вгамуйсь, людино, ти лиш поріхня,
Оживлена на мить Господнім Духом.
Ні бачить не навчилася, ні слухать
Того, Кому підніжок ця земля.

* * *

Набридло нидіти на світ,
Піду і вп'юсь його красою,
Мо' стане щось із головою,
То й буду нивмащо творить.

Мов сич, я буду реготать
Попід пологовим будинком
І переливчато, і дзвінко,
То враз сховаюсь, наче тать.

Хоча не знаю від кого –
Ні породіллі, ні дитини...
Хоч ти вжахнися, Україно,
З мого безумства оцього.

НАРОДЕ МІЙ – МОЯ КРОВИНКА

(цикл)

I

Такі вже ми, напевне від природи,
Така вже в нас розпроклятуща суть:
Кому не лень, усі нас при нагоді
З погордою зневажливо товчуть.

А ми мовчим та підставляєм шию,
Ще й голову, (якщо вона в нас є),
Згинаємось, бо це ми добре вмієм,
Та вболіваєм – кожен за своє.

Слова правдиві ставимо під сумнів,
Тому що можновладці так велять.
І ти, Тарасе, бачу призадумавсь,
В граніті почорнівши від проклять.

А я уже, їй-бо, й не проклинаю,
(Що ж як холуйство й рабство у крові).
У ріднім краї гноблені до краю,
Та ще й кричим, що ми, либонь, живі.

Але в житті однак буває мертвим
Народ чи збрід, що не встає з колін,
Які уже аж до кісток протерті,
Так і повзем за кимось навздогін...

...Твій біль в мені, бо я ж твоя кровинка,
Клітиночка жива – не самоїд.
Не куплений й не проданий на ринку,
А той, що переходить з роду в рід.

То як же бути далі нам, народе?!
З надією на Бога піднімайсь,
З байдужжя прокидайся вже сьогодні,
Сам з мертвих оживай і оживи свій край.

II

В мені всякчасно так щемить душа,
Так боляче мені і так важезно,
А чи не замінить її протезом:
Він хоч скрипить, та жить не заважа.

Мільйони ж спротезованих довкіль
Поскрипують собі отим байдужжям.
Та тілеса викупують в калюжах –
Не мучить їх ні совість, а ні біль...

-- Бач, що надумав, скажеш отаке, –
Й мене ще більше в саме серце коле,
Дивись, мовляв, на українську долю,
На свій народ й життя його гірке.

Такого ж не було і по війні:
Занепад та розруха та гендлярство.
Ну чом тобі не сатанинське царство,
Що не присниться і в страшному сні.

Лиш на олімпі купка шахраїв,
Що аж лосняться від людського лиха:
Жирийте та жируйте, доки тихо,
Та поки вас ваш батечко пригрів.

Не суд людський, а Божий прийде суд,
Не так і довго вже його чекати:
За все заплатять нелюди прокляті,
А поки що їм весело отут.

III

Немов ягня те на закланні,
Отак народ убогий мій.
Перетерпи..., бодай востаннє
Із тебе роблять перегній.

Віками жалили, як змії,
Тебе і турки, й татарва,
Тевтони, ляхи... та й Росія,
А ти, неначе ще жива.

Тепер свої, ті, що при владі,
В законі злодії оті,
Яким вже не звикать до зради,
Бо то ж їх матір у житті.

Все замішали на омані,
На здирстві (навіть з жебраків).
Не так чужі – свої поганяють
Вже не світлицю – темний хлів,

В якому топчеться худоба,
Що мала б вже народом стать.
Не знаю витримаєш пробу,
Чи здичавієш від проклять.

IV

За всі народи я молось,
Єдиним сонцем всі ж зігріті,
Одного Бога всі ми діти,
Однак найбільш прошу за Русь.

Прокинсь, оговтайсь, подивись
Й побач, хто світом заправляє,
Й хто хоче, щоби в нашій краї
Чинилось гірше ніж колись.

Вкраїни милої сини,
Сини Росії й Білорусі,
Допоки житимем в задусі,
В страшних обіймах сатани.

Допоки наш здоровий глузд
Труїти будуть наші чвари.
Самі ж себе кладем на мари,
Серця й ті дробимо на друз.

Відкиньмо ж те амбітне “я”
Згадаймо ми ж такі слов’яни,
Ще й православні християни
І Русь – єдине в нас ім’я.

V

Прийди мій, Боже, й подивись
Та й запалися від страждання
Твоїх рабів, що у чеканні
На Твій прихід, зоріють ввись.

Невже забув, ба ні, -- грядеш
В Своєму гніві, силі й славі,
Щоб покарати цей рід лукавий,
Що в звірствах вже не має меж.

Жадоба, ненависть, обман,
Перелюб, заздрість правлять світом.
Сліпцям був час уже ж прозріти,
Хто ж як прозрів із нас – поглянь!

P.S.

Почуйте Мене, твердосерді, далекі від
справедливості: Я Свою справедливість
наблизив, – вона недалеко, ...

СЗ. Іс 46: 12-13

VI

Усе, що є, від Бога то усе –
І ви також, поводитирі-нездари,
Що свій народ поклали вже на мари,
Ось тільки хто на цвинтар понесе?!

Америка, чи Захід, чи Сіон,
Чи мо' рідня з сусідньої Росії,
Що з горя ближніх так як ми радіс,
Та ходить гордо, хоч і на поклон.

А ми уже і не встаєм з колін.
Так легше п'ятки панству цілувати...
Та все кричим:
— Не вмерла наша мати,
Хоча від неї сновига лиш тінь.

На світ вже ж не народжує дітей,
Бо нічим отих діток годувати,
Понаплодилось упирів багато,
Що й кривіцо висисають із грудей.

Хвала ж вам, можновладці, на віки,
Хай обмина хоч вас лиха година.
Точіть із упірями кров з невинних
Й слізьми їх похмеляйтесь залюбки.

А нам вже не звикатись до незгод,
Мовчим, ввібравши голову у плечі,
Чекаючи, а мо' прийдуть Предтечі
Щоб нагадать, що ми ж таки народ...

Ось так нас випробує Господь!..

VII

А мій народ із місця ані руш
Лобами в землю вперсь отетеріло
Без мислі, що вже вирита могила
Йому й не для народжених ще душ.

Прокинся ж бо, кровиночко моя,
Згадай, що в тебе голова на плечах,
Хай оживуть в тобі твої Предтечі
І врешті зійде і твоя Зоря.

СТАРА ПРИТЧА ДО НОВОГО ЛАДУ

Безпутне розпуття
Під мжичкою й мливом.
Прощальним салютом –
Нескошена нива.

Засіяна дідом
Збережена батьком
Для ока сусіда,
Що з мертвою хваткою.

Неначе шуліка,
Розправивши крила,
З трибуни кувіка
Про неї щосили.

Мовляв, що земельку
Ми враз розпаюем
Івану й Омельку –
Хай хлопці раюють.

Та Йвану й Омельку,
Що в селах лишились,
Піднять щоб земельку –
Ні коштів, ні сили.

Ось тут й допоможе
Їм добрий сусіда.
Отрима з них кожен
Чимало субсидій.

Якраз, щоб хватило
Їм віку дожити.
Сусідова милість,
Відома у світі...

Сусіду земелька
Відійде із часом,
А Йвану й Омельку
Як є – в свинопаси.

ВТЕЧА З РАЮ

Уже й не смішно і не плачно,
Байдужість у душі така,
Що хоч танцюй за мідяка
На крові брата ще гарячій.
“Нірвани” як сягнуть такої,
Вам по секрету підкажу –
Зруйнують совісті межу
І впийтесь із брехні напоєм.
І вас, повірте, не занудить,
Ви будете, як у раю,
Радіть за голову свою,
Що не болить вона за людність.
І не болить й не вболіває
За доленьку братів своїх.
Біжіть мерщій до того раю,
Там ще міняють гріх на сміх...
Біжіть до нас на Україну...
Чому ж тікаєте, чому?!..

ВІЧНИЙ ОПОЗИЦІОНЕР

Хоч наосліп, хоч напомацки, а йду,
Голові своїй бідовій на біду.

Бо до всього мені діло, дурень же,
Доходжусь, що хтось у плуга ще впряже.

Щоб зорати мною власний переліг
Чи торішній, з літа завтрашнього, сніг.

Та навряд орати буду я чуже,
Необ'їжджений ізмалку – дурень же...

* * *

Сніговиця моя білолиця,
Що чаруєш поля та ліси,
Ти на конкурс не їдь до столиці,
Не збагнуть там твоєї краси.

Там пречисту тебе опаскудять,
Зле потопчуть, до купи згребуть!
То ж міські, то не нашенські люди,
Інше бачення в них, інша суть.

Ну, а ми селюки по природі,
Нам до серця привілля, либонь,
Прилітай же, білявко, сьогодні
До моїх теж побілених скронь.

Я не буду тебе цілувати
І розтять у калюжу не дам,
Відсвяткуй до весни власне свято
Й возвелич чистотою свій храм.

Дочекайся найперших проталин,
Коли в траві себе переллеш.
В коловерті краси сплинеш далі,
Бо красі – ані краю, ні меж.

* * *

Скресає крига й воскреса ріка
Й, великою омившись водою,
Луги в довкіллі до сп'яніння поїть,
Щоб з вуст їх пісня полилась дзвінка.

Як я люблю цю, справді, дивну мить,
Животворяще, справді, боже дійство.
Оце ж те воскресіння з мертвих дійсно,
В нім й дух мій ожива, щоб вічно жить.

Тобі одній, весняночко моя,
Віддам я почуття на розтерзання,
Бо теж упився повинню кохання,
Як з-під снігів пробуджена земля.

* * *

Так, наче й справді побував в раю
І тілом хворобливим, і душею,
Знайшов-таки від бід всіх панацею,
Утіху серця не чужу – свою;

Вербицю, що в ожинник забрела
Та й опустила віття над Десною,
А ще клаптинку неба над собою
Й пір'їну із буслиного крила.

Для щастя чи достатньо, далєбі...
Питають в мене зовнішньо подібні.
Бо на меті ж в них золото та срібло.
Багатств я ж інших забажав собі:

Цей літній день й те, що живе у нім,
Оцю живу симфонію природи,
Яка тривожно вже звучить сьогодні,
Як в сонячній ще тиші наглий грім.

* * *

Добрідень, брате вінценосний,
Що в літі бабинім спинивсь.
Прийми непрошеного гостя:
Є ж чим вгостить опісля жнив.

Хоч молоде вино ще бродить,
По чарі вип'ємо до дна.
Чи буде ще коли нагода –
Життя ж на жаль – це мить одна.

Тож час настав обмізкувати,
Як далі нам з тобою быть.
З дерев та й з нас барвисті шати
Ось-ось вітри, як є, зірвуть.

То ж і залишимося голі,
(На краще нічого чекать):
Вже й грушки зібрані в приполи
Й давно в стіжках вже сіножать...

В тебе надія все ж на весну,
Я теж надією живу:
Опісля смерті мо' воскресну,
Ввійшовши в іпостась нову.

Але чи будеш там ти, брате,
Чи буде там твоя краса.
Чи затремтить на віях айстри
Сльоза чи вранішня роса?!

* * *

Рано записали в доходяги,
Я ще можу щось таке утнуть
І без чорних і без білих магій,
Що ні верть тобі тут, а ні круть.

Заплету я перш в косу дівочу
Веремію найдивніших слів
Й стану юним сам, коли захочу,
Та, щоправда, вже перехотів:

В зрілім віці теж свої принади,
Тож пощо мені минуле те:
Щось незвичне ж діється із садом,
Якщо він по осені цвіте.

А в моїм саду те, що шукали:
Яблуко дозріле на гіллі,
Біла хризантема, наче краля,
Й пісня лебедина на крилі...

Та одначе, вам, навдивовижу
Свою силу чарів покажу –
Білим квітом обійму я вишню,
Перейшовши дозволу межу.

А то раптом вільним вітром стану,
Що і сам себе вже не зловлю...
Та вернуся пізно, а чи рано
На Україну милу... Бо люблю...

* * *

Уже й мені гукають срібні дзвони,
Мовляв, пора збиратися у путь...
Заїндив фініш клятих перегонів,
Куди на плечах всіх нас віднесуть...

Зболіле тіло знов землею стане,
А дух мій, вірю, злине до небес
У світ, допоки нами ще не знаний,
Але він в Божій іпостасі єсть...

Від Нього – все і лине все до Нього.
Суть, що мій дух в собі Йому несе:
Добро ж чи зло мого життя земного, –
Там на Суді дам відповідь за все.

Тому, щоб духом там не почорніти
Й пекельним не зайнятися вогнем,
Допоки я живу на цьому світі,
Дай, Боже, в спеку будь мені дощем.

Дай, Боже, оцю землю не образить
І всіх і вся, що в ній, і, що на ній,
Щоб стало менше всяких негараздів
І в душі, і в матерії живій.

* * *

Напівбрехня – це суть – неправда,
І напівправда – суть – брехня.
Злодюга, що у ближніх краде,
Й напів, що його не спиня.

Напівлюбов – це суть – байдужість,
А напівненависть ще гірш.
Найбільш лякливо – напівмужні,
Напів купляється за гріш.

Напівлюдина – це вже нелюд.
Напівнарод – юрба чи збрід.
Найбільш сумні – напіввеселі,
Напів – це крок ні “до”, ні “від”.

Й коли зашкутильгав у слові,
Промовивши його напів...
Вважай, що під нічним покровом
Його, мов злодій, ти убив.

СЛОВО ПРО СЛОВО

Згорів од горя й почорнів,
Обвуглився на головешку
Й став сірим попелом урешті,
Здавалось, від звичайних слів.

Та в них такий тротил образ,
Така неправда і наруга,
Що серце обійняла туга
Й душа обледеніла враз.

Не дай Бог слухати таке,
Тим паче мовить до людини,
Яка живе у слові, й гине,
Якщо те слово вкрай гірке.

* * *

Я визнаю, що вже давно не рано,
(З базару вже вертаюсь до внучат)
Однак не можу досягти нірвани
Й “во власне благо” Правду замовчать.

Й “во власне благо” виважить і зважить,
Коли і як, куди і з ким ішов,
Підрахувати знахідки й пропажі...
... Чи не стоптав намарне підошов?!

* * *

Дурні думки всідлали лоба,
(Що вдієш як вони дурні)
Намарне тут кричати пробі –
Не допоможе далєбі.

Хоч є гнuzдо і є повіддя,
Усілись задом наперед
Й гойда у гості до сусіда
Поговорити тет-а-тет.

В сусіда теж не густо в мислях,
(Що з недолугих можна взять?!)
Та, що з отих промовок вийшло,
Зумів таки я розгадать:

Мовляв, якби була кєбета
В царя, хоча б така як в них,
То він їй-право б не прошпетивсь
І не упав би в тяжкий гріх,

І не довів би Україну
До зубожілої межі,
Де в рідній хаті люд безвинний
Вже більше схожий на бомжів.

І доки вже таке терпіти,
І чи не лопне той терпець?!
Либонь такого батька діти,
Якщо у нас такий взірець.

* * *

Із однієї ж ви тканини
Штани новітньої доби:
Червоні, сірі, жовто-сині,
А на повірку – голубі.

Перелицьовувать навчились
Вас ваші давні хазяї,
Та так управно, та уміло,
Що вже й не знати, де ж свої.

І “дермократи” й “комуняки”,
І ваші пасинки, й сини...
Одного, вибачте, ви знаку,
 (м’яко кажучи)
Одні в вас вчинки...
і чини...
 (твердо кажучи)

* * *

Новий розкішний Вавилон,
Болото в кришталевих шатах,
Посмів аж до небес піднятись,
Щоб взяти й Боже у полон.

Бовван на глиняних ногах,
Де головує тельбушиння,
Набите золотом розтлінним,
Що сіє гріх в людських серцях.

Речеш, що всіх найвище ти,
Із думкою, що світом правиш,
Мовляв, на все я маю право:
Створить людину чи звести...

Одначе – вищий Божий суд:
Він вже гряде, не за горами,
Від Нього не закриєш брами,
Бо Він всього живого суть.

Від Нього й лине крізь віки
Пророче слово Даниїла,
Що царства всі Господь осилить –
Своє ж поставить на віки.

P.S.

“А за днів тих царів Небесний Бог
поставить Царство, що повік не
зруйнується. І те Царство не буде віддано
іншому народові. Він потовче і понищить
всі ті царства, а саме буде стояти на віки”.
С.З. Дан 2:44.

СХОДИ

* * *

Серед зими пробилася трава
– Це ж зойк Землі, а кажемо – дива...

* * *

Найбільший дар від Бога – це любов,
Вона в житті – основа всіх основ.

* * *

Що важить слово у вустах глупця –
Не більш за свічку, що в руках мерця.

* * *

Коли болить за інших голова,
Ти не журись – Душа в тобі жива.

* * *

Щоб взнати присмак згірклого вина,
Пий не вино – пий чашу пізнання...

* * *

В мені всякчас добра зі злом – двобій:
Важка то боротьба, бо світ цей, власне, мій.

* * *

Хто вчинками й словами чинить мир –
Душа в нім чиста й чистий в ньому зір.

МАЙСТРАМ НЕПРАВЕДНОГО СЛОВА

Тільки й того, що, либонь, живі,
Тільки й того, що, либонь співають
Тим, у кого руки у крові,
Тим, хто владу над людьми ще має...

Та вже завтра прийде хтось новий
(Хай це буде праведник, чи грішник)
Пустьять попередника на гній,
А його назвуть ледь не всевишнім.

* * *

Так, ненавидячи, люблю
Тебе, народ мій недолугий,
Пошитий у довічні слуги
Не Вашингтону, так Кремлю.

Клену й молюся за тебе,
Прозрій й нарешті роздивися,
Хто возсіда у владних кріслах
Й під них кістки твої гребе.

Хто підкупля тебе за гріш,
Щоб розпродать з аукціону,
А ти мовчиш чи "біса гониш",
Щоб в яму кинули скоріш.

І доки будеш ти терпіть
Тих, хто вважа тебе за бидло,
Диви, бо й сам собі обриднеш
Та й пропадеш в якусь-то мить...

* * *

І сказав я йому: "Мій пане, ти знаєш!" Він
же мені відповів: "Це ті, що прийшли від
великого горя і випрала одіж свою та
вибілили її в крові Агнця..."

Н.З. Ів 7:14.

Душа моя та й сам я зовні в чорнім,
На головешку весь перегорів,
В мені моя потворна неповторність
Без будь-яких (крім чорних) кольорів.

В квадраті чорнім чи у чорнім кубі,
Спресований тим, що зовем життям,
Я вже й забув, що теж колись голубив
Цей світ, що був хоч трішки з білих плям.

Тепер же він, стемнілий від мерзоти,
Від вселюдських наземних нечистот,
Весь спохмурнів і врешті став супроти
Й натомість жита висіва осот.

Мій час настав що чорну випрать одіж
І в крові Агнця вибілить її.
Й гріхи людські спокутувать сьогодні
А з ними, власне, і топтать свої...

ЗМІСТ

«На окриллі, на підкрилку, на крилі...»	3
«На крилі з невижатої ниви...»	3
«Душа сьогодні розкошує...»	4
«Вінець терновий і тернистий світ...»	4
«Вщерть наповнений, по вінця...»	5
«Поза часом в просторі як є...»	5
«Він поза простором і часом...»	6
«У якому б не бути нам світі...»	7
«Як не крути, а визнать мушу...»	7
«Світ зітканий із поетичних рим...»	8
«Набридло нидіти на світ...»	9
Народе мій – моя кровинка.....	10
Стара притча до нового ладу.....	16
Втеча з раю.....	17
Вічний опозиціонер.....	18
«Сніговиця моя білолиця...»	18
«Скресає крига й воскресє ріка...»	19
«Так, наче й справді побував в раю...»	20
«Добрідень, брате вінценосний...»	20
«Рано записали в доходяги...»	21
«Уже й мені гукають срібні дзвони...»	22
«Напівбрехня – це суть – неправда...»	23
Слово про слово.....	24
«Я визнаю, що вже давно не рано...»	25
«Дурні думки всідлали лоба...»	25
«Із однієї ж ви тканини...»	26
«Новий розкішний Вавилон...»	27
Сходи.....	28
Майстрам неправедного слова.....	29
«Так, ненавидячи, люблю...»	30
«Душа моя та й сам я зовні в чорнім...»	31